

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/102/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7814209602
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Popovičová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7814209602.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Popovičovej a členiek senátu JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Táne Veščičíkovej v spore žalobkyne: A. Š., K.. X.XX.XXXX, O. B. Y., G. XX, zastúpenej JUDr. Máriou Ďurajovou, advokátkou so sídlom v Rožňave, Nám 1. mája 11, proti žalovanému: O.M.D. KOVO spol. s r.o. Rožňava, so sídlom v Brzotíne, Krátka 569, IČO: 17 080 941, zastúpeného PUCHALLA, SLÁVIK & partners s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kmeťova 24, o zaplatenie 13.001,80 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 14.12.2018 č.k. 4C/337/2014-730 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 13.001,80 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

2. Vykonaným dokazovaním vzal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností, vedených na J. Č.. XXXX, V. Y., „. Č.. XXXX/X - G. V. U. K. R. B. XXX Q.X, V.. Č.. XXXX/X - G. V. U. K. R. B. XXXX Q.X, V.. Č.. XXXX - G. V. U. K. R. B. XXX Q.X U. O. W.. Č.. XXX K. W. K. V.. Č.. XXXX, B. S.. Ú.. O.. Vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam bolo žalobkyni priznané rozhodnutím Okresného úradu v Rožňave, oboru Pozemkového, poľnohospodárstva a lacného hospodárstva, Č..W.. XXXX/XXXXX, A.. Č.. XXXX/XXXXXXX zo dňa 4.2.2003v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11.3.2004, č. k. 3Sp 6/03-38, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1SŽ-o-KS 144/2004 zo dňa 23.6.2005. Vlastníctvo bolo žalobkyni priznané ako oprávnenej osobe v zmysle zák. č. 229/1991 Zb., pričom na strane povinných osôb vystupoval žalovaný spoločne s Okresným priemyselným podnikom, štátnym podnikom v likvidácii Rožňava zast. likvidátorom X. Ď., O. B. Y., W. XX. V priebehu tohto reštitučného konania došlo k vyhotoveniu znaleckého posudku H.. O., ktorý stanovil cenu „budovy“ v čase jej prevzatia štátom a cenu budovy k účinnosti zák. č. 229/1991 Zb. v znaleckom posudku č. 88/2002. Z tohto znaleckého posudku o.i. vyplynulo, že objekt bol znehodnotený o sumu 194.270,- Sk, ktorá suma predstavuje rozdiel jeho ceny v dobe odňatia vo výške 566.450,- Sk a v dobe jeho vrátenia vo výške 372.180,- Sk. Z vyššie uvedeného rozhodnutia vyplynul záver, že obytná budova bola znehodnotená, preto má oprávnená osoba v zmysle §14 ods. 3 zák. č. 229/1991 Zb. nárok na náhradu vo výške rozdielu medzi cenou budovy v čase prevzatia štátom a cenou k účinnosti zákona. V čase účinnosti zákona bola predmetná budova vo vlastníctve štátu, v správe Okresného priemyselného podniku Rožňava, náhradu by mal preto v zmysle §16 ods. 2 zák. č. 229/1991 Zb. poskytnúť tento subjekt.

3. Rozsudkom Okresného súdu Rožňava zo dňa 04.02.2009 č.k. 6C/92/2008-67 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26.05.2009 č.k. 6Co/127/2009-93 bola žalovanému právoplatne uložená súdom povinnosť vypratať predmetné nehnuteľnosti vo vzťahu k žalobkyni v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

4. Nakoľko žalovaný súdom uloženú povinnosť o vypratanie predmetných nehnuteľností vo vzťahu k žalobkyni nespĺnil, žalobkyňa podala dňa 13.8.2009 návrh na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora JUDr. Petra Hodermarského, ktorý dňa 18.8.2009 podal na Okresný súd Rožňava žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd Rožňava v konaní pod sp. zn. 4Er/461/2009 udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie č. XXXX XXXXXX dňa 20.8.2009 na vymoženie povinnosti uloženej povinnému vypratať nehnuteľnosti - zastavané plochy a dvojpodlažnú budova, V. Č.. Y. „, Č.. XXXX/X G. V. U. K. R. B. XXX Q.X, V.. Č.. XXXX/X G. V. U. K. R. B. XXXX Q.X, V. Č..XXX, G. V. U. K. R. B. XXX Q.X, O. W.. Č.. XXX, K. W. K. V.. Č.. XXXX, B. S. Ú. R. O., G. K. J. Č.. XXXX B. W. S. Y..

5. Po oboznámení sa s obsahom spisu Okresného súdu Rožňava vedenom pod sp. zn. 4Er/461/2009, ako aj z výsluchu súdneho exekútora JUDr. Petra Hodermarského súdu prvej inštancie vyplynulo, že v priebehu exekučného konania bola zo strany povinného snaha vypratať predmetné nehnuteľnosti už 8.11.2010, kedy sa zaviazal tieto vypratať na vlastné náklady do 30.11.2010. Na ďalšie stretnutie dňa 29.6.2011 sa povinný nedostavil i napriek tomu, že výzva mu bola zo strany exekútora riadne doručená, v objekte sa nikto nezdržiaval. Po vykonaní prehliadky súdnym exekútorom bolo zistené, že k vyprataniu predmetných nehnuteľností nedošlo. Ďalší pokus o vypratanie nastal 17.7.2013, kedy sa zistilo, že budova je prázdna, avšak zo strany povinného neboli vypratane všetky nehnuteľnosti (pozemky prislúchajúce k budove). K odovzdaniu celej nehnuteľnosti, ktorá sa stala predmetom exekúcie došlo až 28.02.2014, a to v zmysle exekučného titulu, keď súdnym exekútorom bolo zistené, že všetky parcely sú prázdne a objekt bol v celosti spolu s pozemkami odovzdaný oprávnenej dňa 04.04.2014.

6. Pri prevzatí nehnuteľností oprávnenou bol vyhotovený znalecký posudok znalkyňou Ing. Máriou Gyöngyösovou pre účely uplatnenia si nároku na náhradu škody vzniknutej znehodnotením budovy v súvislosti s porušením povinnosti žalovaného, v porovnaní so stavom ku dňu vyhotovenia znaleckého posudku č. 88/2002 zo dňa 25.10.2002.

7. Zo znaleckého posudku znalkyne Ing. Márie Gyöngyösovej č. 140/2014 zo dňa 5.7.2014 v spojení s jeho doplnením č. 1 č. 124/2017 zo dňa 26.06.2017, ktorý predložila žalobkyňa ako listinný dôkaz spolu so žalobou a následne aj z výsluchu znalkyne Ing. Márie Gyöngyösovej vyplynulo, že znalkyňa vykonala miestne šetrenie, oboznámila sa s aktuálnym stavom a následne pri zohľadnení všetkých listinných materiálov, ktoré mala k dispozícii, najmä znaleckých posudkov Ing. Bartolomeja Turociho zo dňa 10.4.2010 ZP č. 32/2010, oboznámení sa s pripojenou fotodokumentáciou došla k záveru, že v danom prípade došlo k znehodnoteniu nehnuteľnosti oproti stavu ku dňu 10.4.2010, vo výške 13.001,80 eur.

8. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie aj kontrolným znaleckým posudkom Ing. Ondreja Kvetka č. 119/2018 zo dňa 27.06.2018, potom ako žalovaný vzniesol námietky voči znaleckému posudku Ing. Gyöngyösovej. Z obsahu záveru tohto kontrolného znaleckého posudku o.i. bolo zistené, že znalec porovnal výsledky svojho znaleckého posudku so znaleckým posudkom Ing. Márie Gyöngyösovej a zistil zásadné rozdiely vo výpočte všeobecnej hodnoty, hlavne chybu zápisu pri výpočte obostavaného priestoru stavby, ktorá bola prenesená zo znaleckého posudku č. 32/2010 zo dňa 10.4.2010 znalca H.. O. I. do znaleckého posudku č. 140/2014 zo dňa 5.7.2014 z čoho vyplýva, že nie je možné škodu, resp. znehodnotenie budovy vyčíslíť porovnaním výsledných všeobecných hodnôt v jednotlivých posudkoch. Zároveň však znalec v kontrolnom znaleckom posudku konštatoval, že technický stav budovy sa v období od 10.4.2010 do 4.4.2014 zmenil negatívne približne vo vecnom a finančnom rozsahu uvedenom v znaleckom posudku H.. Q. F.Ö. Č.. XXX/XXXX.

9. Po právnom posúdení veci v zmysle § 5, § 14 zák. č. 229/1991 Zb., § 420 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie dospel k záveru, že pokiaľ žalobkyňa uplatňuje titulom náhrady škody voči žalovanému zaplataenie 13.001,80 eur, jej žaloba je opodstatnená.

10. K námietke žalovaného o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie v zmysle §5 zák. č. 229/1991 Zb. súd prvej inštancie uviedol, že táto je nedôvodná. Žalovanému prináleží postavenie povinného v zmysle zák. č. 229/1991 Zb., ako vyplynulo z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.06.2005 sp. zn. 1SŽ-o-KS 144/2004, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11.3.2004 sp. zn. 3Sp 6/03-38, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie bývalého Okresného úradu v Rožňave, odboru pozemkového, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva zo dňa 4.2.2003 č.s. XXXX/XXXXX, A.. Č.. XXXX/XXXXXX.

11. Pokiaľ ide o námietku premlčania vznesenú zo strany žalovaného, súd prvej inštancie uviedol, že k riadnemu vydaniu nehnuteľností žalovaným cestou súdneho exekútora došlo až 28.2.2014, pričom nehnuteľnosti boli exekútorom odovzdané žalobkyni 04.04.2014. Pokiaľ žalobkyňa žalobou uplatnila nárok na náhradu škody voči žalovanému dňa 06.10.2014, urobila tak v priebehu plynutia premlčacej doby. K námietke žalovaného, že žalobkyňa si mohla predmetnú nehnuteľnosť uzamknúť už v roku 2009, aby ju „ochránila a zabezpečila“ pred bezdomovcami a poškodením súd prvej inštancie uviedol, že z obsahu exekučného spisu, ale aj z výsluchu súdneho exekútora vyplynulo, že k vyprataniu predmetných nehnuteľností a ich následnému odovzdaniu súdnemu exekútorovi zo strany povinného došlo až v roku 2014. Preto námietka žalovaného v tomto smere neobstojí.

12. Pri svojom závere o dôvodnosti žaloby súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalovaný ako osoba povinná na vydanie nehnuteľností žalobkyni ako oprávnenej v zmysle zák. č. 229/1991 túto svoju povinnosť nesplnil a to ani napriek tomu, že na vypratanie predmetnej nehnuteľnosti bol zaviazaný rozsudkom súdu. Žalovaný túto povinnosť vypratať predmetné nehnuteľnosti, uloženú mu v roku 2003 súdnym rozhodnutím splnil až v roku 2014 v rámci výkonu exekúcie, pričom počas celej doby bol jediným držiteľom predmetných nehnuteľností, o ktoré sa riadne nestaral. Týmto postupom zo strany žalovaného došlo k poškodeniu nehnuteľností v rozsahu 13.001,80 eur. Pokiaľ ide o výšku škody túto vyvodil z výsledkov znaleckého dokazovania, kedy znaleckým posudkom bola jednoznačne ustálená výška škody, uplatnená žalobkyňou na sumu 13.001,80 eur.

13. Na základe týchto úvah žalobe v celom rozsahu vyhovel.

14. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnej žalobkyni priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

15. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) C.s.p. a odvolaciu súdu navrhol, aby rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uplatnil náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. V dôvodoch odvolania vytkol súdu prvej inštancie, že v prvom rade sa nezaoberal otázkou posúdenia, či žalovaný je povinnou osobou v zmysle § 5 zák.č. 229/1991 Zb. Napriek citácii tohto zákonného ustanovenia súd v priamom rozpore s jeho znením na daný prípad nesprávne toto zákonné ustanovenie aplikoval. Vychádzajúc zo znenia tohto ustanovenia vyplýva, že žalovaný ku dňu účinnosti zák.č. 229/1991 Zb. predmetné nehnuteľnosti nedržal a teda povinnou osobou nikdy nebol. Povinnou osobou bol výlučne Okresný priemyselný podnik, štátny podnik v likvidácii Rožňava, ktorá skutočnosť je zrejma aj z rozhodnutia Okresného úradu v Rožňave. Žalovaný v spomínanom konaní mal výlučne postavenie účastníka konania. Súd prvej inštancie ignoroval doslovné a nepochybné znenie zákona o pôde. Uplatnený nárok v zmysle § 5 ods. 3 zákona o pôde nie je možné žalobkyni priznať, nakoľko žalovaný nie je a nikdy nebol povinnou osobou v zmysle tohto zákona. Žalovaný poukázal na to, že v priebehu konania, a to už v podanom odpore voči platobnému rozkazu špecifikoval svoju na započítanie spôsobilú pohľadávku voči žalobkyni vo výške 2.903,71 eur, ktorú na pojednávaní konanom dňa 15.11.2018 uplatnil ako kompenzačnú námietku a navrhol započítať z opatrnosti túto pohľadávku voči istine uplatnenej žalobkyňou. Na túto kompenzačnú námietku súd žiadnym spôsobom v odôvodnení rozhodnutia nereagoval. Až v priebehu konania žalobkyňa poukázala na to, že zodpovednosť žalovaného za údajnú škodu je daná ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V tomto smere súd prvej inštancie neuviedol žiadne skutkové ani právne závery. Z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, ako mal súd za preukázané naplnenie všetkých predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorými sú existencia protiprávneho úkonu, vznik škody, existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom škodcu a vzniknutou škodou a zavinenie. Z týchto predpokladov nemal súd za preukázaný ani jeden. Napriek tomu dospel k záveru,

že za vzniknutú škodu zodpovedá žalovaný v celom rozsahu. Stalo sa to napriek tomu, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný reálne užíval nehnuteľnosti len do roku 2009, kedy bola medzi stranami sporu po rokovaní uzatvorená kúpna zmluva dňa 12.01.2009, od ktorej následne žalobkyňa odstúpila. Tieto skutočnosti vyplývajú z obsahu spisu 6C/92/2008, ktoré skutočnosti žalobkyňa v tomto konaní aj potvrdila. Nič nebránilo žalobkyni, aby predmetné nehnuteľnosti v roku 2009 predávala - teda realizovala svoje vlastnícke oprávnenia, teda aj opatrenia na zabezpečenie majetku pred zásahmi tretích osôb, za účelom predchádzania vzniku škodám. V následnej exekúcii bola budova dávno pripravená na odovzdanie a nebola bezdôvodne oprávneným prevzatá len pre nevypratanie iných nehnuteľností, vecí, ako samotnej budovy - celých pozemkov prislúchajúcich budove. Pokiaľ žalobkyňa naznačené úkony a opatrenia neurobila, porušila všeobecnú prevenčnú povinnosť v zmysle ust. § 415 a § 417 Občianskeho zákonníka, preto prípadnú škodu aj sama zavinila. Súd sa otázkou spoluzavinenia žalobkyne na vzniknutej škode v zmysle § 441 Občianskeho zákonníka vôbec nezaoberal. Vytkol súdu prvej inštancie, že jeho rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené a súd nesprávne vyhodnotil dôkazy.

16. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhla potvrdiť rozsudok ako vecne správny. Stotožnila sa so skutkovými a právnymi dôvodmi súdu prvej inštancie, ktoré považuje za správne. Je nesporné, že žalovaný dobrovoľne nevydal predmetné nehnuteľnosti a to potom, ako bol rozsudkom zaviazaný ich vypratať. Urobil tak takmer až po 9 rokoch. Súd prvej inštancie sa podrobne vypořiadal so základnými predpokladmi nároku na náhradu škody, preto jeho rozhodnutie považuje za správne. Žalovaný neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení, čím neodvrátil nespornosť skutkových tvrdení protistrany. Žalobkyňa je od priznania vlastníckeho práva od roku 2005 dlhodobo poškodzovaná na svojich právach, ako reštituentka dostala majetok znehodnotený a nepoužiteľný, čo je vážnym poškodením jej vlastníckych práv. Uplatnila náhradu trov odvolacieho konania.

17. Žalovaný v reakcii na vyjadrenie žalobkyne zotrval na svojej odvolacej argumentácii. Nemôže obstať nárok žalobkyne postavený na údajnom porušení povinností v zmysle § 5 ods. 3 zákona o pôde, keďže žalovaný nikdy nebol povinnou osobou v zmysle tohto zákona. Z tohto dôvodu nemožno na daný prípad aplikovať ani ust. § 28 tohto zákona. Bolo preukázané, že žalovaný reálne užíval nehnuteľnosti len do roku 2009 a nič nebránilo žalobkyni potom, ako odstúpila od kúpnej zmluvy, aby vykonala opatrenia na zabezpečenie tohto majetku pred zásahmi tretích osôb za účelom predíjdenia vzniku škodám.

18. Žalobkyňa v reakcii na vyjadrenie žalovaného poukázala na svoju argumentáciu uvedenú vo vyjadrení k odvolaniu.

19. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania, v zmysle ust. § 385 ods. 1 C.s.p. z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov v zmysle ust. § 379 a § 380 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené.

20. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

21. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 15.01.2020 o 09.30 hodine v pojednávacej miestnosti č.dv. 202/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 18.12.2019 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 3 C.s.p.

22. Odvolací súd po preskúmaní odvolania dospel k záveru, že namietané odvolacie dôvody nie sú naplnené.

23. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 C.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, nedopustil sa porušenia procesných práv v takej miere, žeby došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces strán sporu a tiež súdu nemožno vytknúť, žeby nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

24. Správne a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

25. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie dáva odpovede na argumenty uvádzané žalovaným v odvolaní. Žalovaný pritom uvádza skutočnosti, ktoré uviedol už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vypořiadal pri rozhodovaní vo veci, preto odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

26. Na doplnenie odôvodnenia a k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd udáva nasledovné:

27. Po preskúmaní spisu odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade niet pochyb o tom, že žalobkyňa v danej veci uplatnila voči žalovanému nárok na náhradu škody v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý oprela o tvrdenie, že žalovaný nesplnil svoju povinnosť vo vzťahu k žalobkyni odovzdať jej predmetné nehnuteľnosti potom, ako jej bolo vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam priznané právoplatným rozhodnutím v reštitučnom konaní a potom, ako následne žalovaného požiadala o ich dobrovoľné vydanie, ktoré odmietol. Žalobkyňa bola nútená sa v konaní pred súdom domáhať vo vzťahu k žalovanému vypratania predmetných nehnuteľností, o čom súd právoplatne rozsudkom rozhodol a žalovanému uložil povinnosť predmetné nehnuteľnosti vo vzťahu k žalobkyni vypratať. Žalovaný nesplnil svoju povinnosť vypratať predmetné nehnuteľnosti ani potom, ako bol právoplatným rozsudkom na vypratanie týchto nehnuteľností zaviazaný a urobil tak až v priebehu exekučného konania, ktoré vyvolala žalobkyňa ako oprávnená vo vzťahu k žalovanému ako povinnému. Žalovaný tak nesplnil svoju povinnosť vydať žalobkyni predmetné nehnuteľnosti v priebehu rokov, a to od roku 2005 až do 04.04.2014, kedy v exekučnom konaní cestou exekútora boli tieto nehnuteľnosti žalobkyni vydané. Žalobkyni boli nehnuteľnosti vydané značne znehodnotené, čím žalobkyni vznikla škoda v rozsahu 13.001,80 eur, ktorej výšku žalobkyňa odvodila zo záverov znaleckého posudku H.. Q. F. Č.. XXX/XXXX zo dňa 05.07.2014, ktorý pripojila k žalobe ako listinný dôkaz. Žalobkyňa tiež tvrdila, že žalovaný, ktorý mal vo faktickej moci predmetné nehnuteľnosti v priebehu rokov 2005 až 2014 tým, že tieto nezabezpečil pred vstupom tretích osôb spôsobil, že nehnuteľnosti boli žalobkyni vydané značne znehodnotené, pričom práve v dôsledku takéhoto konania žalovaného vznikla žalobkyni škoda, ktorej náhradu uplatnila v tomto konaní.

28. Vychádzajúc zo skutkových tvrdení žalobkyne obsiahnutých v žalobe, ale aj ďalších skutkových tvrdení, ktoré v priebehu konania uvádzala, ako aj z navrhnutého petitu je zrejmé, že predmetom konania je nárok na náhradu škody v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka voči žalovanému vo výške 13.001,80 eur.

29. Podľa § 79 ods. 1 O.s.p. účinného v čase podania žaloby, žaloba má okrem všeobecných náležitostí (§ 42 ods. 3) obsahovať o.i. pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov, ktorých sa žalobca dovoľáva a musí byť z nej zrejmé, čoho sa žalobca domáha.

30. Ustálená súdna prax vyložila toto ustanovenie tak, že „rozhodujúce skutočnosti“ sú údaje nutné preto, aby bolo jasné o čom a na akom podklade má súd rozhodnúť, čiže žalobca musí v žalobe uviesť skutočnosti, ktorými opíše skutok, na základe ktorého uplatňuje svoj nárok, a to v rozsahu umožňujúcom jeho jednoznačnú individualizáciu, resp. je povinný opísať stručne, ale zároveň dostatočne úplne všetky skutkové okolnosti jednotlivo, tak ako po sebe nasledujú a ako sa jedná od druhej odvíjajú, lebo z ich súhrnu musí vyplývať, o aký právny pomer svoj nárok opiera (právny dôvod žaloby).

31. Žalobkyňa jednoznačne v žalobe uviedla, že vo vzťahu k žalovanému sa domáha zaplata sumy 13.001,80 eur z toho dôvodu, že majetok, ktorý nadobudla v reštitučnom konaní jej dobrovoľne nevydal, a to ani potom, ako mu bola táto povinnosť uložená rozsudkom o vypratanie predmetných nehnuteľností súdom. Urobil tak až v priebehu exekučného konania cestou exekútora dňa 04.04.2014.

32. V súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného, že súd prvej inštancie nesprávne žalovaného považoval za povinnú osobu v zmysle § 5 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. je potrebné uviesť, že tieto námietky žalovaného možno považovať za opodstatnené, avšak opodstatnenosť námietok v tomto smere nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

33. Vychádzajúc zo znenia § 5 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. niet pochyb o tom, že žalovaný nie je povinnou osobou tak, ako má na mysli spomínaný zákon č. 229/1991 Zb., keďže ku dňu účinnosti tohto zákona (24.06.1991) nebol osobou, ktorá by k tomuto dňu držala predmetné nehnuteľnosti, keďže takouto osobou bol Okresný priemyselný podnik Rožňava, štátny podnik v likvidácii. Tento záver nemení

nič na tom, že žalobkyňa nárok na náhradu škody uplatnila voči žalovanému, ktorý sa stal držiteľom predmetných nehnuteľností v priebehu reštitučného konania potom, ako boli predmetné nehnuteľnosti vložené do majetku žalovaného Y. P., ktorý predmetné nehnuteľnosti vydražil na verejnej dražbe konanej dňa 31.08.1991.

34. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

35. Predpokladmi vzniku občianskoprávnej zodpovednosti v zmysle vyššie cit. zákonného ustanovenia je protiprávny úkon, spôsobenie škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou a zavinenie.

36. V danom prípade správne súd prvej inštancie dospel k záveru, že boli splnené všetky podmienky pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu vzniknutú žalobkyňou podľa vyššie uvedeného zákonného ustanovenia.

37. Výsledky dokazovania vykonané pred súdom prvej inštancie dávajú dostatočný skutkový základ pre záver, že žalovaný porušil svoju povinnosť ustanovenú mu rozsudkom Okresného súdu Rožňava zo dňa 04.02.2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26.05.2009 č.k. 6Co/127/2009 - 93, právoplatným dňa 10.07.2009, ktorým bola uložená žalovanému povinnosť vo vzťahu k žalobkyňi vypratať nehnuteľností uvedených vo výroku rozsudku. Išlo o predmetné nehnuteľnosti - zastavané plochy a dvojpodlažnú budovu. Niet pochyb o tom, že žalovaný túto svoju povinnosť nesplynul, keďže predmetné nehnuteľnosti žalobkyňi dobrovoľne neodovzdal. Stalo sa tak až v priebehu exekučného konania cestou exekútora dňa 04.04.2014, kedy tieto nehnuteľnosti boli odovzdané žalobkyňi, o čom svedčí preberací protokol.

38. Akékoľvek tvrdenia žalovaného o tom, že predmetné nehnuteľnosti žalobkyňi vydal už pred dňom 04.04.2014 nemožno považovať za preukázané. Splnenie povinnosti vydať nehnuteľnosti by žalovaný musel v konaní preukázať. Musel by predložiť taký dôkaz (napr. preberací protokol a iné), svedčiaci o tom, že žalobkyňa nehnuteľnosti prevzala a tým splnil svoju povinnosť uloženú súdom. Žiaden taký dôkaz však žalovaný v konaní nepredložil. Niet pochyb o tom, že medzi stranami sporu boli v minulosti snahy o to, aby kúpnu zmluvou boli predmetné nehnuteľnosti prevedené zo strany žalobkyne na žalovaného, o čom svedčia aj listinné dôkazy a vyjadrenia strán sporu obsiahnuté v spise vedenom pred Okresným súdom Rožňava pod sp.zn. 6C/92/2008. V tej súvislosti bola medzi stranami sporu vyhotovená aj kúpna zmluva, ktorá však nebola zavkladovaná a k prevodu vlastníckeho práva zo žalobkyne na žalovaného nedošlo, keďže žalobkyňa od tejto kúpnej zmluvy zo dňa 12.01.2009 následne, a to ešte pred jej zavkladovaním, odstúpila. V konaní však nebolo preukázané, že by v súvislosti s touto zmluvou žalovaný odovzdal predmetné nehnuteľnosti žalobkyňi. Nakoľko predmetné nehnuteľnosti až do dňa 04.04.2014 neboli žalobkyňi zo strany žalovaného vydané, nezískala žalovaná ani faktickú moc nad týmito nehnuteľnosťami, a teda nemohla ich zabezpečiť pred prípadným poškodením zo strany tretích osôb. Akékoľvek úvahy žalobcu o spoluzavinení žalobkyne z týchto dôvodov nemôžu obstáť.

39. Je zrejmé, že v období rokov 2003 - 2014 predmetné nehnuteľnosti boli vo faktickej moci žalovaného, ktorý nesie zodpovednosť za to, že v priebehu týchto rokov došlo k ich znehodnoteniu a tiež, že na strane žalobkyne vznikla škoda vo výške 13.001,80 eur.

40. Pokiaľ ide o výšku škody, táto vyplynula z dôkazov vykonaných pred súdom prvej inštancie, ktorými sú znalecký posudok H.. Q. F. Č.. XXX/XXXX zo dňa 05.07.2014 v spojení s doplnkom č. 1 k tomuto znaleckému posudku zo dňa 26.06.2017 č. 127/2017, ale aj z výpovede znalkyne H.. Q. F. a tiež z kontrolného znaleckého posudku H.. R. S. Č.. XXX/XXXX zo dňa 27.06.2018, ktorý potvrdil správnosť výpočtu výšky škody stanovenej v znaleckom posudku č. XXX/XXXX H.. Q. F., teda vo výške 13.001,80 eur.

41. V danom prípade tak možno konštatovať, že boli naplnené všetky predpoklady pre uplatnenie nároku na náhradu škody žalobkyne voči žalovanému.

42. Pokiaľ žalovaný vytýka súdu prvej inštancie, že neprihliadol ku kompenzačnej námietke, ním vznesenej na pojednávaní dňa 15.11.2018, ani tieto námietky nemožno považovať za opodstatnené.

43. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu, konkrétne obsahom zápisnice o pojednávaní zo dňa 15.11.2018 ale aj obsahom odporu voči platobného rozkazu zistil, že žalovaný síce v odpore voči platobnému rozkazu uviedol, že má pohľadávku voči žalobkyni vo výške 2.903,71 eur, túto však bližšie nešpecifikoval a v tomto odpore ani kompenzačnú námietku nevzniesol. Prvýkrát bola kompenzačná námietka zo strany žalovaného vznesená (až) na pojednávaní dňa 15.11.2018 pred tým, ako súd vyhlásil dokazovanie za skončené. V tej súvislosti však žalovaný nenavrhol vykonať žiadne dôkazy. Z toho vyplýva, že žalovaný síce vzniesol v konaní kompenzačnú námietku, túto však bližšie nešpecifikoval, neuviedol v súvislosti s ňou žiadne skutkové tvrdenia a ani žiadne konkrétne dôkazy. Na základe toho kompenzačnú námietku nemožno považovať za opodstatnenú, preto správne na túto námietku súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci, neprihliadol.

44. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok vrátane výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny.

45. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnej žalobkyni priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému.

46. Toto rozhodnutie senát prijal v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.)

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).